

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ"ו - חֲלָק ד'

קוֹנְטֵרְס 754

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

לאדם הוא מצד שנשתתף עם בני אדם והוא ראייה כי כאשר החל האדם לרוב על פני האדמה נתערבו אלו עם אלו ונולדו התאוה והקנאה והכבוד כנודע לזה יחזיקו רבים וגדולה דעות שהפרישות הוא דבר חשוב לפני השי"ת אין לשיעור, וראוי ונכון והגון להלוך בדרך הזה, על זה בא התנא הלל ואמר שהוא אינו כן אחד שהפרישות והתבודדות מבני אדם אי אפשר שלא יחטא והוא בלי הרגשה כלל כדכתיב לא טוב היות האדם לבדו.

וכן שמעתי מאאמור"ר זלה"ה שסיפר בשם רבינו אלוקי רבי אלימלך זלה"ה שפעם אחת בא לפניו איש הגון וחשוב לפני עצמו וגם גדול בתורה היה ובא לפני רבינו אלוקי הנ"ל ולא היה נותן לו רבו שום שלום ואיש חשוב כזה היה מתנהג בביתו בכל עשיותיו בהסתר גדול וכן היה יושב לבדו גם כן בהסתר גדול ואמר לו רבינו הקדוש הנ"ל קודם שנתן לו שלום: אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה' הלא את השמים ואת הארץ אני מלא נאם ה' (ירמיה כ"ג כ"ב) היה דוחה אותו בשתי ידים עד שבא לשכל הו"ך וישב בתשובה שלימה על זה, אחר כך היה נכנס לרבינו ליתן לו שלום וכו', ע"כ. וכן כתב אאמור"ר זלה"ה בספרו היכל הברכה (פרשת בלק כ"ג א) עיקר היהודי הוא מדות טובות, וצריך בר ישראל בדיקה וחיפוש הרבה כי היצר הרע מפתה לאיש ישראל להיות פרוש בעיני הבריות להסתר עצמו מבני אדם להיות עוסק בתורה יום וליל בטלית ותפילין כל היום ולספיק עצמו במעט לחם ומים בוודאי אם הוא מצד הטוב כמו רבי שמעון בר יוחאי קדוש יאמר לו, אבל לפעמים רובו ככולו אין זה אלא מקליפות נוגה עצת היצר שבו לבדו, ולא עוד שהוא עוסק בתורה בלתי אהבה ויראה ודביקות אלא יושב בקרירות היצר שלו כדי שיהיה פורש מכל עניני עולם הזה ובפניה דקה שלו אינו מרגיש כלל והסימן שאינו מצד דקדושה כשיסבר הוא עצמו שאין כמותו בעולם צדיק וקדוש כזה, וכל בני העולם בעיניו לבד כבהמות נדמו לפניו והוא אינו יודע שהדרך הזה הוא עצמו גסות הרוח של ירעבם בן נבט שיושב כל יום בטלית ותפילין ותחתיו תעמוד הבהרת

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

פשתה הצרבת לעורר מדנים ומחלוקת ושנאה וקנאה לדבר סרה על כל בני ישראל, ובפרט על שאר הצדיקים קדושים והחסידים באמת לשמה דקודשא בריך הוא עיין שם.

לזה אמרו רבותינו זכרונם לברכה (לקמן פרק ד' מ"א) איזה חכם הלומד מכל האדם היינו בהתחברות בבני אדם ישראלים אז לומד מכל אדם ולא עוד אפילו תאמר שהפרוש הזה אינו עושה עבירה בפרהסיא אבל מצוות גם כן אינו עושה ולא מביעיא שהאיש הפרוש הזה הוא אינו בתואר צדיק דקדושה ולא רשע בפרהסיא אלא הוא בתואר בהמה גסה הנגדלת ביער הנקרא שור הבר, ועוד שההתנבר עליו המרה שחורה שהוא מדה רעה גרועה יותר מכל מדות שבעולם וידמה לעצמו איזה צורות מפסידות שאינו דקדושה כמו שיקרה בכמה אנשים שהם חלושי הדעת היושבים לבדם, לכן זה הזהיר הלל התנא ואמר אל תפרוש מן הציבור, אבל אם רואה אדם שאנשי בני ביתו ואנשי עירו הם רעים וחסאים מאוד, ודרך דקדושה היא שנואה בעיניהם, אזי טוב לו ולזרעו אחריו שישב דווקא לבדו בפרישות גדול, כמו שכתב הרמב"ם (הל' דעות פרק ו' הלכה א'), נ מצא שזהו שאמר התנא הלל אל תפרוש מן הציבור אלא בדוחק גדול שאין לו שום ברירה אחרת.

זמן ביתו מ"ד אופן י"ג דף ר"ט

נה.

**מעשה נורא מחסיד א' שנתפס לרשות הסט"א אחרא
וניצל בזכות רבו הקדוש ר' מענדלילי מרימנוב זי"ע**

פעם אחת ישבו החסידים במסכת מרעים יחדיו, בדרך החסידים הקדמונים, וסיפרו סיפורי צדיקים, ופתאום בא והופיע לפניהם רבם האדמו"ר בעל צמת צדק מליובאוויטש זצוק"ל, ושאלם מאיזו צדיק

וְכַבֵּן צְנוּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת
יִשְׂרָאֵל לְשִׁמְרָא אֵת עֲצֻמוֹ בְּפִרְיָה
וּרְבִיָּה. זְהוּ שְׁכָתוּב אֵת וּמַעֲץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, טוֹב -
מִצַּד שֶׁל דָּם טְהוֹר, וְרַע - מִצַּד
שֶׁל דָּם נְדוּת, שֶׁהֵבֵן הַזֶּה גּוֹרֵם
אֲבָדָן שֶׁל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת, זְהוּ
שְׁכָתוּב כִּי כְיוֹם אֲכַלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת
תָּמוּת, מוֹת - כְּעוֹלָם הַזֶּה, תָּמוּת
- כְּעוֹלָם הַבָּא.

תקון חמשים וארבעה

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, אֵת
הַשָּׁמַיִם - עֵץ הַחַיִּים, וְאֵת הָאָרֶץ
- כָּל עֵץ נִחְמַד לְמִרְאֵהוּ, וְהָאָרֶץ
הִיְתָה תְהוֹ וְכֵהוּ זֶה עֵץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע, וְזֵהוּ סוּד תְהוֹ, עֵמֶק רַע,
בְּהוּ - עֵמֶק טוֹב, וְזֵה עֵץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע, כִּי שֵׁם כָּלֵל יִהְיֶה שְׁפַת
כָּל הָאָרֶץ, וּמִכָּאן יֵצֵא כָּל
הָעֲרֻבוּכָה שֶׁל טוֹב וְרַע, שֶׁהוּא
הַסּוּד שֶׁל צַדִּיק וְרַע לוֹ רָשָׁע וְטוֹב
לוֹ.

תקון חמשים וחמשה

בְּרֵאשִׁית בְּרָא, בֵּי"ת ר"א"ש, וְהֵם
אָב וָאָם. בְּרָא תְרַגּוּם בֵּן, הוּא
הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי, וְעֵלְיוֹ נֶאֱמַר
וְנִהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן, יֵשׁ עֵדֶן וְיֵשׁ
עֵדֶן, זְהוּ שְׁכָתוּב וְנִחַל עֲדֻנְיָךְ
תִּשְׁקֶם, עֲדֻנְיָךְ וְדַאי, זְהוּ עֵדֶן
עֲלִיּוֹן כְּתֵר עֲלִיּוֹן, הַעֵדֶן שְׁלֵמְטָה
זֶה י', וְיֵשׁ עֵדֶן שְׁלֵמְטָה, וְזוֹ הָאֵם
הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא ד', הִיא עֵדֶן אֶל
הַנִּהַר שְׁלֵמְטָה מִמֶּנּוּ, זְהוּ שְׁכָתוּב
וְנִהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֵת
הַבָּנִין.

בֵּא וּרְאֵה כְּמָה נִהְרוֹת הֵם
שְׁמֹשֵׁנִים זֶה מִזֵּה, יֵשׁ נִהַר וְיֵשׁ
נִהַר. יֵשׁ נִהַר מִהָאֹר שְׁלֵמְעֵלָה,
שְׁנִקְרָא הַנִּהַר שֶׁל הַמַּיִם שֶׁל
הַתּוֹרָה, שְׁנֵאמַר בְּהַ תּוֹרַת חֲכָם
מְקוֹר חַיִּים, וְיֵשׁ נִהַר שְׁנִקְרָא נִהַר
פְּלִגְיוֹ, שְׁכָמָה פְּלִגְיוֹ עֲמֻקִּים

וּבְנִין דָּא מְנִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל
לְנִטְרָא גְרַמְיָה בְּפִרְיָה וּרְבִיָּה, הָדָא הוּא
דְּכְתִיב (שם יז) וּמַעֲץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל
מִמֶּנּוּ, טוֹב מִסְטְרָא דְדָם טְהוֹר, וְרַע מִסְטְרָא
דְּדָם נְדוּת, דְּהָאֵי בְּרַ גְרַיִם אֲבוּדָא דְתַרְיִן
עֲלָמִין, הָדָא הוּא דְכְתִיב (שם) כִּי כְיוֹם אֲכַלְךָ
מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת, מוֹת בְּעֲלָמָא דִּין, תָּמוּת
בְּעֲלָמָא דְאֵתִי.

תקונא חמשין וארבע

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, אֵת הַשָּׁמַיִם עֵץ
הַחַיִּים, וְאֵת הָאָרֶץ כָּל עֵץ נִחְמַד
לְמִרְאֵהוּ, וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְכֵהוּ דָא עֵץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע, וְדָא רְזָא תְהוֹ עֵמֶק רַע, בְּהוּ עֵמֶק
טוֹב, וְדָא עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, כִּי שֵׁם כָּלֵל
יִהְיֶה שְׁפַת כָּל הָאָרֶץ (שם יא ט), וּמִהֲכָא נִפְקַ כָּל
עֲרֻבוּכָא דְטוֹב וְרַע, דְּאִיהוּ רְזָא דְצַדִּיק וְרַע
לוֹ רָשָׁע וְטוֹב לוֹ. (דף פ"ב ע"א)

תקונא חמשין וחמש

בְּרֵאשִׁית בְּרָא בֵּי"ת ר"א"ש, וְאִינוּן אָבָא
וְאִימָא, בְּרָא תְרַגּוּם בְּרָא. אִיהִי
עֲמוּדָא דְאֲמִצְעִיתָא, וְעֵלְיָה אֲתָמַר (בראשית ב'
c) וְנִהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן, אִית עֵדֶן וְאִית עֵדֶן, הָדָא
הוּא דְכְתִיב (תהלים לו ט) וְנִחַל עֲדֻנְיָךְ תִּשְׁקֶם,
עֲדֻנְיָךְ וְדַאי, דָּא עֵדֶן עֲלָאָה כְּתֵר עֲלָאָה, עֵדֶן
דְּלִתְתָא דָא י', וְאִית עֵדֶן דְּלִתְתָא וְדָא אִימָא
עֲלָאָה דְאִיהִי ד', אִיהִי עֵדֶן לְגַבֵּי נִהַר דְּלִתְתָא
מִינָהּ, הָדָא הוּא דְכְתִיב וְנִהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן
לְהַשְׁקוֹת אֵת הַבָּנִין.

הָא חֲזִי כְּמָה נִהְרוֹת אִינוּן מְשַׁנְיִין דָּא מִן דָּא,
אִית נִהַר וְאִית נִהַר, אִית נִהַר מִנְהוּרָא
דְּלַעֲיָלָא דְאֲתַקְרִי נִהַרָא דְמִיָּא דְאֹרִייתָא,
דְּאֲתַמַּר בְּהַ (משלי יג יד) תּוֹרַת חֲכָם מְקוֹר חַיִּים,
וְאִית נִהַר דְּאֲתַקְרִי נִהַר פְּלִגְיוֹ, דְּכְמָה פְּלִגְיוֹ

עמיקין תליין מניה, דאתמר בהון (שם כא
 א) פלגי מים לב מלף וגומר, ואית נהר דאתקרי
 נחל קדומים, דאתמשף מעלאין, ומניה תליין
 שבעה נהרות, דאתמר בהון (תהלים צח ח) נהרות
 ימחאו כף יחד הרים ירננו, ואית נהר דאתקרי
 נהר דינור מסטרא דשמאלא, דאתמר
 ביה (דניאל ז') נהר דינור נגיד ונפק מן וגומר,
 ונהר בכל אתר איהו ו', מסטרא דאבא ואימא
 אתקרי נחל קדומים, ומסטרא דעדן עלאה
 אתמר ביה (תהלים לו ט) ונחל עדניך תשקם.

ומסטרא דימינא אתקרי נהר פלגיו, ומסטרא
 דשמאלא אתקרי נהר דינור, ומניה
 תליין שתין ענפין דנורא דאתקריאו ששים
 גבורים, ואינון שתין פולסין דנורא דמחיוה
 למטטרוין, ומסטרא דימינא ושמאלא אתמר
 בכל נחלין דתליין מניהו, נהרי נחלי דבש
 וחקמאה, ונחל עדניך דא נהר דנפיק מעדן,
 דאתמר ביה (בראשית ב') ונהר יוצא מעדן, והאי
 איהו עדן דעין לא ראתה אלהי"ם וכו' (ישעיה
 סד א). סתים וגניז, דאיהו כתר עלאה, ומשם
 יפרד והיה לארבעה ראשים (א דאיהו ד' אתון דשם
 בן ד'), אלין יהו"ה דאינון אבא ואימא ברא
 וברתא. תא חזי קרקפתא דא אל"ף, פגיונא
 דא ארבע סטרין דיליה בהון הוה יהו"ה
 הוא ושמיה חד, (דברים ד לה) אין עוד מלבדו

בלא פרוד ובלא שתוף כלל.
 ועוד ונהר דא ו', יוצא מעדן דא י', ומשם
 יפרד והיה לארבעה ראשים דא ד', (אלין
 ארבע אתון). ועוד ונהר יוצא מעדן דא אימא
 עלאה דאיהי א' תניינא, כמה דאוקמוהו מארי
 מתניתין מאי אל"ף אלף בינה, ולאן אתמשף

תלויים ממנו, שנאמר בהם פלגי
 מים לב מלף וגומר, ויש נהר
 שנקרא נחל קדומים, שנמשך
 מהעליונים, וממנו תלויים שבועה
 נהרות, שנאמר בהם נהרות
 ימחאו כף יחד הרים ירננו, ויש
 נהר שנקרא נהר דינור מצד
 השמאל, שנאמר בו נהר די-נור
 נגד ונפק מן וגומר, ונהר בכל
 מקום הוא ו'. מהצד של אב ואם
 נקרא נחל קדומים, ומצד של
 העדן העליון נאמר בו ונחל
 עדניך תשקם.

ומצד הימין נקרא נהר פלגיו,
 ומצד השמאל נקרא נהר דינור,
 וממנו תלויים ששים ענפים של
 אש שנקראו ששים גבורים, והם
 ששים מכות של אש שהכו את
 מטטרוין, ומצד הימין והשמאל
 נאמר בכל הנחלים שתלויים
 מהם, נהרי נחלי דבש וחקמאה.
 ונחל עדניך, זה הנהר שיוצא
 מעדן, שנאמר בו ונהר יוצא
 מעדן, והיו העדן שעין לא ראתה
 אלהי"ם וכו', סתום וגנוז, שהוא
 כתר עליון, ומשם יפרד והיה
 לארבעה ראשים (א, שהוא ד' אותיות
 של שם בוד'), אלו יהו"ה שהם האב
 והאם, הבן והבת. בא וראה,
 הקרקפת זו אל"ף כמו זה: (ציור
 למעלה), ארבעת הצדדים שלו בהן
 היה יהו"ה הוא ושמו אחד, אין
 עוד מלבדו, בלי פרוד ובלי שתוף
 כלל (ציור למעלה).

ועוד, ונהר - זה ו', יוצא מעדן -
 זה י', ומשם יפרד והיה לארבעה
 ראשים - זה ד', (אלו ארבע האותיות).
 ועוד, ונהר יוצא מעדן - זה האם
 העליונה, שהיא א' השניה, כמו
 שבארוהו בעלי המשנה מה זה
 אל"ף? אלף בינה, ולאן נמשך

בגופא, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, אלו שתי זרועות ושתי שוקים. מי הגן שנשקה ממנו למטה? זו השכינה, ששני גנים הם, אחד למעלה ואחד למטה. זהו שכתוב היושבת בגנים, והרי פרשה.

ויש נהר למטה שהיא מטטרו"ן, שנפרד לארבעה צדדים, שהם מיכא"ל גבריאל"ל נוריא"ל רפא"ל, שם האחד פישון הוא הסבב את כל ארץ החוילה אשר שם הזקב, והזקב הוא לצפון, זהו שכתוב מצפון זקב יאתה, וסוד הדבר - הולף אל צפון, זה גבריאל"ל, ואחר כך הולף אל דרום, וזה גיחון ששם מיכא"ל, ההפך מלמעלה, שאמר עליו הכתוב הולף אל דרום בראשונה, ואחר כך סובב אל צפון, סובב לסני צדדים שהם מזרח ומערב, שהם חדקל ופרת, ופרת, ששם אוריא"ל רפא"ל.

פישון כנגד התורה שבעל פה, ומשם פישון - פי שונה הלכות. גיחון - ג' גיחון חסד, ושם החיות שנקראו חיות הקדש מהצד של ארנה מצד הימין, מצד השמאל נחש, שנאמר בו כל הולף על גחון, להעניש בו את מי שעובר על התורה שנתנה מימין. פישון - שם שפיפון, להעניש את מי שעובר על התורה שבעל פה. חדקל - ח"ד ק"ל, זה חרין בלשנו, ואחד מצד ימין, ק"ל מצד השמאל, ללמד שניהם, ח"ד בשנים וק"ל בשפתים, ומשום זה, פישון - פי שונה הלכות, גיחון - גיחון, אותו שנאמר בו ויקבר אתו כגי, שם שרי לצד ימין, פרת פולל את פלם, זה פריה ורביה, עליו

בגופא, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים אליו תרין דרועין ותרין שוקין, מאן גן דאתשקייא מגיה לתתא דא שכנינתא, דתרין גנין אינון חד לעילא וחד לתתא, הךא הוא דכתיב (שיר ח יג) היושבת בגנים והא אוקמוה.

ואת נהר לתתא דאיהו מטטרו"ן, דאתפרש לארבע סטרין דאינון מיכא"ל גבריאל"ל נוריא"ל רפא"ל, שם האחד פישון הוא הסבב את כל ארץ החוילה אשר שם הזקב (בראשית ב יא), וזקב איהו לצפון, הךא הוא דכתיב (אייב לו כב) מצפון זקב יאתה, ורזא דמלה הולף אל צפון דא גבריאל"ל, ולבתר הולף אל דרום (קהלת א י) ודא גיחון דתמן מיכא"ל, הפוכא מלעילא, דאמר קרא עליה הולף אל דרום בקדמיתא, ולבתר סובב אל צפון, סובב לתרין סטרין דאינון מזרח ומערב, דאינון חדקל ופרת, דתמן אוריא"ל רפא"ל.

פישון לקבל אורייתא דבעל פה, ומתמן פישון, פי שונה הלכות, גיחון ג' גיחון חסד, ותמן חיוון דאתקריאו חיות הקדש מסטרא דארנה מסטרא דימינא, מסטרא דשמאלא נחש, דאתמר ביה (ויקרא יא כב) כל הולף על גחון, לאענשא ביה למאן דאעבר על אורייתא דאתיהיבת מימינא, פישון (דף פח ע"ב) תמן שפיפון, לאענשא למאן דאעבר על אורייתא דבעל פה, חדקל ח"ד ק"ל, דא חריפא בלישניה וחד מסטרא דימינא, ק"ל מסטרא דשמאלא, לאולפא תרוייהו, ח"ד בשנים, וק"ל בשפון, ובגין דא פישון פי שונה הלכות, גיחון גיחון ההוא דאתמר ביה (דברים לד ו) ויקבור אותו בגי, תמן שריא לסטרא דימינא, פרת כליל פלהו, האי

פְּרִיָה וְרִבְיָה, עַל־יָהּ אֲתָמֵר (תהלים סח יד) אִם תִּשְׁכַּבְנוּ בֵּין שְׁפֵתַיִם, אִם וּדְאֵי לַעֲשׂוֹת שֵׁם פְּרִיָה וְרִבְיָה. וּבִאֲרָא הָאֲרַבְעָה נִכְנְסוּ לַפְּרִדָּס הָאֲרַבְעָה הִלְלוּ. אֵלּוּ שֶׁנִּכְנְסוּ עִם קִלְפוֹת, אֶחָד הֵצִיץ וּמַת, אֶחָד הֵצִיץ וּנְפָעָה, וְאֶחָד יָצָא לְשִׁמְד (יָצָא לְתַרְבוּת רַעֲה), הִרְבִּיעֵי שֶׁנִּכְנְסוּ לְמַת הָאָגוּז, נִכְנְסוּ בְּשִׁלּוּם וַיֵּצֵא בְּשִׁלּוּם. זֶה שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ הֵצִיץ וּנְפָעָה, נִכְנְסוּ בְּעֵנֶג וְלֹא נִכְנְסוּ בּוֹ כְּרִאוּי, הִתְהַפֵּף לוֹ לִנְגַע, וְזֶה נִהָר שִׁיוּצָא מֵעֵדֶן, שְׁהוּא סִימֵן עֵנֶ"ג, עֵדֶן נִהָר גִּזְן, כֵּאֵן אֶסוּר וְהִתֵּר, טְמֵאָה וְטִהָרָה, כְּשֶׁר וּפְסוּל.

וַיִּקְחָ יְהו"ה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיְנַיִחָהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעִבְדָהּ וּלְשִׁמְרָה (בראשית ב טו), תֵּא חֲזִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹלִיף לְאָדָם אוֹרִייתָא, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (איוב כח כז) אֲזִ רָאָה וַיִּסְפְּרָה הִכְיָנָהּ וְגַם חִקְרָה וַיֹּאמֶר לְאָדָם, וְדָא אִיהוּ וַיְנַיִחָהוּ בְּגֵן עֵדֶן, דָּא גֵן דְּאוֹרִייתָא, לְעִבְדָהּ בְּפִקּוּדֵין דְּאוֹרִייתָא דַעֲשֵׂה דְאִיהוּ זְכוּר דְּכַר, וּלְשִׁמְרָה בְּפִקּוּדֵין דְּלֹא תַעֲשֵׂה דְאִיהוּ שְׁמוּר נּוֹקְבָא, אֶת הָאָדָם דִּהְוָה בְּדִיקְנָא דְאוֹרִייתָא, דְּאִ"ת לְרַבּוֹת אוֹרִייתָא דְאִתְיָהִיבַת לְאָדָם מֵא' וְעַד ת', דְּאִתְיָהִיבַת מִמִּינָא וּמִשְׁמָאֲלָא, דְתַמָּן פִּקּוּדֵין דַעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֵׂה, פִּקּוּדֵין דַעֲשֵׂה מִמִּינָא לְקַבֵּל ו"ה זְכוּר"י וְדָא זְכוּרֹנוֹת, פִּקּוּדֵין דְּלֹא תַעֲשֵׂה מִשְׁמָאֲלָא לְקַבֵּל י"ה שְׁמִ"י, עֲמוּדָא דְאִמְצִיעִיתָא כְּלִיל תְּרוּוִיָהוּ יְהו"ה שְׁמִיָה, וְאִיהוּ קוּל הַשּׁוֹפֵר מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה דְאִיהִי שׁוֹפֵר, תְּקִיעָה אִיהִי מִסְטָרָא דִימִינָא, וּשְׁכָרִים מִסְטָרָא דְשְׁמָאֲלָא, שְׁלִשְׁלֹ"ת דְאִיהִי תְרוּעָה מִסְטָרָא דְתְרוּוִיָהוּ.

וַיִּקְחָ יְהו"ה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיְנַיִחָהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעִבְדָהּ וּלְשִׁמְרָה (בראשית ב טו), תֵּא חֲזִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹלִיף לְאָדָם אוֹרִייתָא, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (איוב כח כז) אֲזִ רָאָה וַיִּסְפְּרָה הִכְיָנָהּ וְגַם חִקְרָה וַיֹּאמֶר לְאָדָם, וְדָא אִיהוּ וַיְנַיִחָהוּ בְּגֵן עֵדֶן, דָּא גֵן דְּאוֹרִייתָא, לְעִבְדָהּ בְּפִקּוּדֵין דְּאוֹרִייתָא דַעֲשֵׂה דְאִיהוּ זְכוּר דְּכַר, וּלְשִׁמְרָה בְּפִקּוּדֵין דְּלֹא תַעֲשֵׂה דְאִיהוּ שְׁמוּר נּוֹקְבָא, אֶת הָאָדָם דִּהְוָה בְּדִיקְנָא דְאוֹרִייתָא, דְּאִ"ת לְרַבּוֹת אוֹרִייתָא דְאִתְיָהִיבַת לְאָדָם מֵא' וְעַד ת', דְּאִתְיָהִיבַת מִמִּינָא וּמִשְׁמָאֲלָא, דְתַמָּן פִּקּוּדֵין דַעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֵׂה, פִּקּוּדֵין דַעֲשֵׂה מִמִּינָא לְקַבֵּל ו"ה זְכוּר"י וְדָא זְכוּרֹנוֹת, פִּקּוּדֵין דְּלֹא תַעֲשֵׂה מִשְׁמָאֲלָא לְקַבֵּל י"ה שְׁמִ"י, עֲמוּדָא דְאִמְצִיעִיתָא כְּלִיל תְּרוּוִיָהוּ יְהו"ה שְׁמִיָה, וְאִיהוּ קוּל הַשּׁוֹפֵר מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה דְאִיהִי שׁוֹפֵר, תְּקִיעָה אִיהִי מִסְטָרָא דִימִינָא, וּשְׁכָרִים מִסְטָרָא דְשְׁמָאֲלָא, שְׁלִשְׁלֹ"ת דְאִיהִי תְרוּעָה מִסְטָרָא דְתְרוּוִיָהוּ. בְּרֵאשִׁית (בְּרֵא" ש"ת) בְּרֵא אֱלֹהִים, הַי אֱלֹהִים אִיהִי אִימָא עֲלָאָה, דְרִכִּיבַת וּסְלִיקַת בְּתְרוּעָה (דְאִיהִי

בְּרֵאשִׁית, (בְּרֵא" ש"ת), בְּרֵא אֱלֹהִים. הָאֱלֹהִים הִנֵּה הִיא הָאֵם הַעֲלִינָה, שְׂרוּכְכַת וְעוֹלָה שֶׁל שְׁנֵיהֶם.

בְּרֵאשִׁית, (בְּרֵא" ש"ת), בְּרֵא אֱלֹהִים. הָאֱלֹהִים הִנֵּה הִיא הָאֵם הַעֲלִינָה, שְׂרוּכְכַת וְעוֹלָה שֶׁל שְׁנֵיהֶם.

בְּרֵאשִׁית, (בְּרֵא" ש"ת), בְּרֵא אֱלֹהִים. הָאֱלֹהִים הִנֵּה הִיא הָאֵם הַעֲלִינָה, שְׂרוּכְכַת וְעוֹלָה שֶׁל שְׁנֵיהֶם.

ראש השנה הרא הוא דכתיב (תהלים מז ו) עלה אלהים בתרועה, דאתמר ביה (במדבר כג כא) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל יהו"ה אלהיו עמו ותרועת מלך בו, הרי לך דתרועה איהי ביעקב, ואתמר ביה עלה אלהים בתרועה, יהו"ה בקול שופר סליק. תקעו בחדש שופר (תהלים פא ד) דא תקיעה, ודא ירחא דסיהרא אתפסיא, מלכיות מסטרא דמלכות דאיהו זה שמי (שמות ג טו), דתמן קודשא ברין הוא אשתמודע למלך על כל הארץ, ובה איהו המלך הקדוש המלך המשפט מסטרא דשמאלא, מלך על כל הארץ אלהים, ודא לבא לשמאלא מלכות, זכרונות זכור למין, ושם זכרונות. שופרות זה קנה שהוא שופר, ומשם יוצא קול השופר, שהוא העמוד האמצעי, והוא יהו"ה, במח בלב ובגוף.

ופרשנה בעלי המשנה, שאין פוחתין בו מעשרה מלכיות ומעשרה זכרונות ומעשרה שופרות, זה יו"ד ה"א וא"ו ה"א (ירד ה"י וא"ו ה"י). מלכיות - ותמלך אתה הוא יהו"ה אלהינו, זכרונות - אתה זוכר, זכרנו לחיים, שופרות - תקע בשופר גדול.

ועוד, תקעו בחדש שופר בפסח ליום חגנו, מה זה בפסח? זו שכינה תחתונה, ובה כתבנו לחיים, שהיא כתיבה מצד תמינ ומצד השמאל, ומשום שגחז בו, הזכיר פעמים כתיבה (שהיא ד עליונה דתחתונה) (האם התחתונה היא מצד השמאל). בפסח, באותו שגאמר בו במכסה מן אל תחקר, כתבנו לחיים הוא בפתח הנה, והלוחות מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלוחות, מה זה חרות? זו ה', שגאמר בה וקראתם דרור בארץ,

במוחא בלבא בגופא. ואוקמוהו מארי מתניתין, דלית פוחתין ביה מעשרה מלכיות ומעשרה זכרונות ומעשרה שופרות, דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א (ג"א יו"ד ה"י וא"ו ה"י), מלכיות ותמלך אתה הוא יהו"ה אלהינו, זכרונות אתה זוכר זכרנו לחיים, שופרות תקע בשופר גדול.

ועוד תקעו בחדש שופר בפסח ליום חגנו, מאי בפסח דא שכינתא תתאה, ובה כתבנו לחיים, דאיהי כתיבה מסטרא דימינא ומסטרא דשמאלא, ובגין דאתאחד ביה אדפיר תרין זמנין כתיבה (ג"א דאיהו יד עלאה יד תתאה), (ג"א אמו תתאה מסטרא דשמאלא איהו) בפסח בההוא דאתמר ביה במכוסה מן אל תחקר, כתבנו לחיים איהו בקרא דא (שמות לב) והלחות מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלוחות (שמות לב טז), מאי חרות דא

ה', דַּאֲתָמֵר בַּהּ (ויקרא כה י) וּקְרַאתֶם דְּרוֹר בְּאֶרֶץ,
 דְּרוֹר אִיהִי חֲרוּת, וְ"הַלְחוּ"ת אֵינּוֹן וְ"ה בְּרַא
 וּבְרַתָּא, וְאֵינּוֹן מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים דְּאִיהִי אֵימָא
 עֲלָאָה, מַעֲשֵׂה אִיהוּ בְּתַרִּין יָדִין דְּתַמְן עֲשִׂיָּה,
 וּמִכְתָּב אֱלֹהִים בְּתַרִּין יָדִין (דף טז ע"א) דְּתַמְן
 כְּתִיבָה, וְאִיהִי חֲרוּת עַל הַלְחַת, יָד כּוּתְבַת וְיָד
 חוּתְמַת, וְאִיהִי חַד יָד הַגְּדוּלָּה דַּאֲתָמֵר
 בַּהּ (שמות יד לא) וְיִרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה,
 וְתַנְיִנָּא יָד הַחֲזָקָה הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (דברים ד
 לד) וּבְיַד חֲזָקָה וְכוּ', וְרָזָא דְמִלָּה יְהוּ"ה
 אֱלֹהֵינּוּ יְהוּ"ה יָד הַגְּדוּלָּה. כּוּזוּ"ו בְּמוֹכְסוּ
 כּוּזוּ"ו יָד הַחֲזָקָה, וְאֵינּוֹן, יָד עֲלָאָה מְסֻטְרָא
 דִּימִינָא, יָד תַּתָּאָה מְסֻטְרָא דְשְׂמָאֲלָא, וְכִלְא
 כ"ח פְּרָקִין, דַּאֲתָמֵר בְּהוֹן (במדבר יד יז) וְעַתָּה יִגְדַּל
 נָא כַּח אַדְנִי, וְדָא כַּח מַעֲשִׂיו הַגִּיד
 לְעַמּוֹ (תהלים קיא ו), כַּח מַעֲשֵׂה בְּרַאשִׁית.

דְּרוֹר הִיא חֲרוּת, וְ"הַלְחַת" הֵם
 ו"ה, הַכֵּן וְהַבַּת, וְהֵם מַעֲשֵׂה
 אֱלֹהִים, שְׂהִיא הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה,
 הַמַּעֲשֵׂה הוּא בְּשַׁתֵּי יָדִים שְׁשָׁם
 עֲשִׂיָּה, וּמִכְתָּב אֱלֹהִים בְּשַׁתֵּי
 יָדִים שְׁשָׁם כְּתִיבָה, וְהִיא חֲרוּת
 עַל הַלְחַת, יָד כּוּתְבַת וְיָד חוּתְמַת,
 וְהִיא יָד הַגְּדוּלָּה אַחַת שְׁנַאֲמַר בַּהּ
 וְיִרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה,
 וְהַשְּׁנִית יָד הַחֲזָקָה, זְהוּ שְׂכַתּוּב
 וּבְיַד חֲזָקָה וְכוּ', וְסוּד הַדְּבָר -
 יְהוּ"ה אֱלֹהֵינּוּ, יְהוּ"ה יָד
 הַגְּדוּלָּה. כּוּזוּ"ו בְּמוֹכְסוּ"ו כּוּזוּ"ו.
 יָד הַחֲזָקָה, וְהֵם, יָד עֲלִיּוֹנָה מִצַּד
 הַיָּמִין, יָד תַּתְּחוּנָה מִצַּד שְׂמָאל,
 וְהַכֵּל כ"ח פְּרָקִים, שְׁנַאֲמַר בְּהֵם
 וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כַּח אַדְנִי, וְזֶה כַּח
 מַעֲשִׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ, כַּח מַעֲשֵׂה
 בְּרַאשִׁית.

וְעוֹד, יֵשׁ יָד שְׁנַקְרָאת יָד רְמָה,
 וְזֶה יְהוּ"ה יוֹד ה"א וְא"ו ה"א,
 וְיֵשׁ יָד שְׁנִיָּה לְקַבְּלָהּ, וְזוֹ אֵהִי"ה
 אֶל"ף ה"א יוֹד ה"א, וְזֶה כ"ח.
 בְּזִמְן שְׁחַטָּאוּ יִשְׂרָאֵל, הִסְתַּלַּק
 הַכַּח הַזֶּה מִקַּדְשׁוֹ, וְנֶאֱמַר בְּהֵם וַיִּלְכוּ
 בְּלֹא כַח לְפָנָי רוּדְף.
 וּבְמִלְרָאבִים כְּתִיבָא"ל הַמְּמַנָּה עַל
 הַכְּתִיבָה, חַתְּמִיא"ל עַל הַחֲתִימָה.
 כְּתִיבָא"ל פְּתָ"ב אֶל"י, אֶל"י הוּא
 א"ם כְּחֻשְׁבוֹן, זֶה אֶלִי וְאֲנֹהוּ,
 פְּתָב - כ' פְּתָר, ת' תּוֹרָה, ב' בְּרָכָה,
 וְהַכֵּל הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה, הִיא כְּתָר
 בְּרַאשׁ פֶּל צְדִיק, וְהִיא תּוֹרַת
 יְהוּ"ה תְּמִימָה, וְהִיא בְּרַכְתּוּ יְהוּ"ה
 הִיא תַעֲשִׂיר. חַתְּמִיא"ל מִצַּד
 הַחֲכָמָה, וּשְׁנֵיהֶם חַיִּים. חֲכָמָה,
 שְׂכַתּוּב הַחֲכָמָה תַּחְיָה בְּעֲלִיָּה,
 הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה עֵץ חַיִּים הִיא
 לְמַחְזִיקִים בָּהּ, וּשְׁנֵיהֶם לְיָמִין
 וְלְשְׂמָאל.

וְעוֹד אֵית יוֹד דַּאֲתַקְרִי יָד רְמָה, וְדָא יְהוּ"ה
 יוֹד ה"א וְא"ו ה"א, וְאֵית יָד תַּנְיִנָּא
 לְקַבְּלָהּ וְדָא אֵהִי"ה אֶל"ף ה"א יוֹד ה"א,
 וְדָא כ"ח, בְּזִמְנָא דְחָאבוּ יִשְׂרָאֵל אֶסְתַּלַּק הָאִי
 כַּח מְנִייהוּ וְאֲתָמֵר בְּהוֹן (איכה א ו) וַיִּלְכוּ בְּלֹא
 כַּח לְפָנָי רוּדְף.

וּבְמִלְרָאבִים כְּתִיבָא"ל מְמַנָּא עַל הַכְּתִיבָה,
 חַתְּמִיא"ל עַל הַחֲתִימָה,
 כְּתִיבָא"ל פְּתָ"ב אֶל"י, אֶל"י אִיהוּ א"ם
 בְּחוּשְׁבוֹן, זֶה אֶלִי וְאֲנֹהוּ (שמות טו ב), פְּתָב כ' פְּתָר
 ת' תּוֹרָה ב' בְּרָכָה, וְכִלְא אֵימָא עֲלָאָה, אִיהִי
 כְּתָר בְּרַאשׁ פֶּל צְדִיק, וְאִיהִי תּוֹרַת יְהוּ"ה
 תְּמִימָה (תהלים ט ח), וְאִיהִי בְּרַכְתּוּ יְהוּ"ה הִיא
 תַעֲשִׂיר (משלי י כב), חַתְּמִיא"ל מְסֻטְרָא דְחֲכָמָה,
 וְתַרְוִייהוּ חַיִּים, חֲכָמָה דְכְּתִיב (קהלת ז

(ב) הַחֲכָמָה תַּחְיָה בְּעֲלִיָּה, אֵימָא עֲלָאָה עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ (משלי
 ג יח), וְתַרְוִייהוּ לִימִינָא וּשְׂמָאלָא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

ספר זהר

מגיש

ובו
ט"ז
ספרים

ספר זהר

קול הזהר

שיעורים בזוהר הימני

0722-990044

הוצאה שניה עם הוספות